

8749

3

20

py 1

EILĒS
IR
DAINOS

Knyga ir Laida
:: Antra ::

Kaina 35 centai

*KLAIDŲ ATITAIŠY-
MAS.*

Ant viršelio ir ant antgal-
vinio puslapio vietoje:
“Knyga ir laida antra” tu-
rėjo būti: *Knyga antra,
laida pirma.*

*Joanna Tamašauskaitė
(Lakštutė)*

Copyright, 1920
By Joanna Tamašauskaitė

EILĒS IR DAINOS

book
Knyga ir Laida

:-: Antra :-:
second

Parašē ir Savo Lēšomis Išleido
Joanna Tamašauskaitē (Lakštutē)

PG 8799
T 2

MAR 15 1920

©Cl. A565404

no 1

ILGU MAN.

Širdis trokšta į savo šalį;
Mintys, kur vedat jūs mane?
Apie šviesesnę savo dalį
Svajoju tiktai kaip sapne.

Štai rodos aušta jau aušrinė;
Toks tykus, gražus rytmetys,
Ir greitai gal atgis krutinė,
Nes linksmi čirška vieversys.

Dangaus mėlynė, tokia tyra,
Jau nublaškytas debesys,
Ir ašaros džiūsta, nebyra,
Nyksta, jau dingsta liūdėsis.

Toli žvaigždelė ten žibčioja,
Turbūt tai laimė merkia man,
Lyg kruta, eina ir sustoja,
Oh! eik žvaigždute, eik kraštan.

O ten saulutė meiliai šviečia,
Žolių žydi pilna lanka,
Ir atsilsėti mane kviečia,
Glosto kokia švelni ranka.

Kaip čia malonu ant rankelių,
Senos močiutės Lietuvos,
Priglausti galvą ant jos kelių,
Išgirst žodelį paguodos.

Bet man tėvynė štai atsako:
“Duktė, kur buvai taip ilgai?
Parnešei prie manęs tik **kapa**,
Nes jėgas svetur praradai.

Tie nėra tikri mano sūnūs
Kurie nuo manęs bėg svetur;
Auginau sveikus sau galiūnus,
Štai jie silpni grįšt iš kitur.

Tai-gi, nereik dabar man **tavęs**, —
Tingėjai tu man padirbėt,
Svetur sveikatą tu praradęs,
Grįšti prie manęs pasilsėt?”

Nepyk močiute, aš nekalta,
Prispausta vargo aš ėjau:
Turtuoliai valgė duoną baltą
O aš į juos tik žiūrėjau.

Ir dar turėjau jiems tarnauti,
Alkana dykai dirbau jiems;
Aprėdo negalėjau gauti,
Dar reikė galvą lenkt visiems.

O jau kad dirbti del tėvynės,
Nebuvo progos man visai,
Čia caras spaudė prisimynęs,
Nedavė šviesos mums jisai.

Apverkus savo aš nedalį,
Iškeliavau iš Lietuvos,
Ir ten atradau laisvą šalį,
Pradėjau dirbti kiek del jos.

Bet širdis mano ten nerimo,
Ir grįšti laukiau tik progos,
Kaipo žuvelė be gėrimo,
Tais džiūvau aš be Lietuvos.

Nepyk močiute, bet aš veikiu,
Nors ir svetur gyvendama,
Praradus jėgas viską peikiu,
Lietuvą atsimindama.

Aš dirbau tiek, kiek spėkos leido,
Del labo brangios Lietuvos,
Ir dažnai ašaros nuo veido
Nedžiūvo atminus ant jos.

Už tavo kalbą visur stojau;
Gyniau šventas tavo tiesas;
Laisvei takus gėlėmis klojau,
Darban kviečiau drauges visas.

Istoriją stengiaus pašinti,
Atidžiai skaičiau jos lapus,
Ir praetį tavo garsinti,
Šlovingų didvyrių kapus;

Kurie už tave kraują liejo,
Kariavo šimtmečius kelis,
Ir noriai galvas savo dėjo,
Gindami vardą tavo vis.

Apdainavau tave kas dieną,
Nors ir liūdna visad buvau,
Ir ritos ašara ne viena,
Kada tik tave atminiau.

Dainelės pyniau tau iš jausmo;
Lapeliais liaurų jas kaišiau;
O kada buvo jos iš skausmo,
Tada su ašaroms maišiau.

Priimk močiute, tat varguolį,
Ant savo rankų pasilsėt,
Pataisyk man ant kapų guolį
Ir leisk ramiai akis sudėt.

Ten pasilsēčiau ant krutinēs
Brangios žemelēs Lietuvos,
Nes jūk aš dirbau del gimtinēs,
Tad leisk numirti nors prie jos.

Švelnus vėjalis kapą mano
Kas dieną glostytų meiliai;
Paukšteliai ieškodami peno
Gal apraudotų jie gailiai?..

Viltie! viltie! ar neužvilsī
Ar išsipildys šie geismai?
Audra galvoje ar nutilsī?
Apleiskit mane jūs skausmai!

Spalio 23, 1917
Kewanee, Ill.

IŠVAŽIUOJANT IŠ LIETUVOS.

Prispausta vargo, kaip kiti,
Ir aš ėjau iš Lietuvos;
Ta diena buvo man karti,
Oi! neužmiršiu niekad jos.

Tai buvo šventė Sniegėnos,
Tada aš Girdiškyj buvau,
Šventą paveikslą Marijos
Kartą paskiausį atlankiau.

Apleidžiant tėvelio namus,
Maniau, kad plyš mano širdis,
Apžvelgus kartą dar anus,
Ašaros užtemdė akis.

Iš po kaitrios gana dienos
Smarkus lietus ir su griausmu
Nuprausė veidą velėnos,
Ir visiems buvo gan linksmu.

Tik man vienai buvo liūdna,
Apleisti reikia namelius,
Keliauti kur už vandenu,
Atsisveikinus prietelius.

Tėvelis ir sesuo miela,
Jie verkė per dieną čiela,
O mano širdis ką jautė,
Niekas negali suprasti.

Dar susirinko jaunimas,
Ūžia, dainuoja, linksminas,
O mano širdis gelia taip,
Tik plyšti rodosi jai reik.

Sesutę apsikabinau,
Savę ir ją tik raminau,
Bet jaučiau nebmatysiu jos,
Nei tėvo lig gyvos galvos.

Aplaisčiau ašaroms takus,
Visus kalnelius ir laukus;
Apleidžiant savo namiškius
Ir anuos kvepiančius miškus.

Ką tik aušrelė tekėjo,
Namiškiai manė lydėjo
Per lanką žolių žydinčių
Ir lauką rugių užiančių.

Rugeliai užė, šlamėjo,
Taritum man ką kalbėjo,
Vasilkos galvutes lenkė,
Rodos, kad sudiev, man sakė.

Ant kapų kaip pasisukau,
Nei tako jau nebemačiau;
Matutės kapą atlankiau
Ir jai sudievu pasakiau.

Maniau, užželsite, takai,
Gal nebmatysiu jūs, kapai!
Nei motinėlės mylimos,
Nebelankysiu kapo jos.

Oi sunku buvo atsiskirt,
Rodos geriau būtų numirt,
Ir pasilsėti ant kapų
Šale močiutės palaikų.

Apleidžiant mylimus kapus,
Susuko viesula lapus,
Tariau: kaip lapus sukūrys,
Taip mane likimas blaškys.

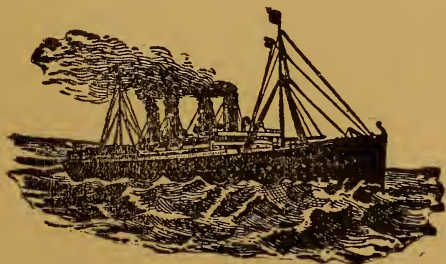
Neapsirikau, buvo taip,
Ilgėsiu susirgau beveik,
Rodos, senai iš Lietuvos,
Bet negaliu užmiršti jos.

Kaip veidrodyj aš ją matau,
Ir tą gerai jau supratau,
Kad tas tiktai nemyli jos,
Kuris prie išgamų pristos.

Ką toliau aš čia gyvenu,
Tankiau tėvynę atmenu;
Kaip žolė be saulės šviesos,
Taip džiūstu aš be Lietuvos.

Birželio 9, 1917.

Kewanee, Ill.

ANT DRAUGO KAPO.

(Skiriu a. a. klierikui B. Ambrozevičiui)

Išdygo gėlė, pražydėjo,
Daugumui džiugino akis,
Bet šalna vasaroj' užėjo
Ir sunaikino, kaip vagis.

Sušalo jos jaunutis žiedas,
Galvutę nulenkė žemai,
Šalna beširdė ir be gėdos,
Išnaikino ją amžinai!

Nenori niekas jos matyti,
Į žemę užkasė giliai,
Nereikia niekam nei atminti,
Nēr kas apverktų ją gailiai.

Tu, mielas draugai, pakol **gyvas**
Visur taip buvai sugadnus,
Dabar, tai matant, ima **dyvas**,
Kad pamiršt draugai kaip **kitus**.

Nēr kas lankytų tavo kapą,
Nei paminėti nėra kam,
Jis ilsis žemėj, visi sako,
Nereikia nieko dabar jam.

Bet užkukuok nors tu gegele,
Tavo balselis toks skardus!
Gal bus lengvesnė jam žemelė,
Ir ne taip ilgu gal jam bus?..

Tu, neatsieķes tikslo savo,
Turējai žengti ī kapus:
Pačioj jaunystēje tavo
Išķeliavai ī anapus.

Mokykloje tu prasēdējai
Visā jaunystē; tu vargai
Ir nieko gero neturējai,
Nes mokslo baigti negavai.

Ilsēkis draugai tad žemelēj,
Užbaigti jau tavo vargai;
Lai apgiedos tave paukšteliai,
Nors užmiršo visi draugai.

Tu nenorējai čionai mirti,
Bet juk ne tavo tai valia,
Reik nuo pasaulio atsiskirti,
Ilsētis žemēs patale.

Norējai Lietuvos žemelēj
Numirti nors tarpe savų,
Dabar svetimoje šalelēj,
Ilsēkis užmirštas visų.

Sausis, 1917,
Kawanee, Ill.

NUSIMINIMAS.

Oi! skriskite mintys nuo manęs nors kartą
Ir duokit varguolei nors kiek pailsēt,
Gana mano širdis skausmuose pakarta,
Duokit nors minutę jai atsidūsēt.

Auksinēs svajonēs niekad neįvyksta,
Tik sielą jos spaudžia ilgai ir labai,
Laimingų dienelių akys neišsvysta,
Ir neišvys, nes jau netoli kapai.

Darželis ramybēs del manęs nežydžia,
Nęr jo ką ieškoti, nerasiu visai,
Tik ilgēsis vienas visur mane lydžia,
Niekur neapleidžia varguolēs jisai.

Jaunystėje gero nieko neturėjau,
Klajojau po svieta, kaip paukštis, viena,
Į laimę ištolo su vilčia žiūrėjau,
Maniau ir del manęs gal išauš diena.

Bet aš apsimyčiau, laimē mano žuvo...
Ir džiaugsmo pasaulėj nerandu visai,
Gailu man jaunystēs, kurios kaip nebuvo,
Atminimai vieni nyksta, kaip sapnai.

Kodel-gi, Dievuli, vargdieniui tu laimēs
Nors vieną dienele nedavei patirt,
Jis visad suspaustas vargelių ir baimēs,
Ar-gi jam taip skyrei gyventi ir mirt'?

Tai kam-gi, Augščiausis, siuntei jį ant svieta
Ar tiktai po kojų painiotis kitiems?
Bet ne, juk Tu duosi del vargdienio šito
Laimēs nors kąnelį, kur nieks neatims.

Nenorū aš skarbu, deimantu, nei auksu,
Nei kokių gėrybių nei svieto garbės,
Sveikatos, ramybės nuo Tavęs aš laukiu,
O be jos man turtai, ką-gi jie padės?!

Tai ir bus ta laimė, kurios nieks atimti,
O ypačiai duoti, nieks kitas negal,
Tu tik vienas gali žmogų suraminti,
Suteikti jam laimę ir džiaugsmą atgal.

Tvērėjau pasaulio, Valdone žmonijos,
Mes Tavo rankose gyvenam visi,
Tarnauja Tau dvasios dangaus karalijos,
Ir mes lauksim kolei mus ten nuvesi!

Sausio 18, 1916,
Valparaiso, Ind.

* * *

NUSIMINIMAS.

Sudiev! tau mylima jaunystė,
Kurioj praleidau daug vargų,
Štai jau ateina ir senatvė,
Kuri neleis dirbti darbų.

Sudiev! jums draugai mano mieli,
Reik atsisveikint su visais,
Kur dingo laimė, kam apvylė
Sakė neskirsis su jaunais.

Sudiev! jums jėgos mano brangios,
Jūs, džiaugsmas, viltis, sveikata,
Kaip debesėlis nuo padangės
Išnyksit, būsiu kaip ne ta.

Sudiev tau gražusis pasauli
Jau reiks keliauti į tenai,
Sudiev tau maloni saulė,
Man nebešviesi amžinai!

Sudiev žemelė numylėta,
Su kalnais, upiais taip gražiais!
Tau tėviškė senai regėta
Su senais draugais taip meiliais!

Jau kūnas mano kaipo rūbas,
Kuris dėviamas mainosi,
Jau netarnauja senas ūpas,
Ir mintis galvoj maišosi.

Kas dieną džiūstu, kaip lapas
Vėjalis blaškomas visur,
Greitai priglaus jau mane kapas,
Tada nebreikės skurst svetur.

O vargšė mano tu galvelė,
Neturiu tavęs kur priglaust,
Kaip daužoma jurėj valtelė,
Niekas nemano jos užjaust.

Be tėviškės ir be namelių,
Be prietelių, be giminių,
Nei meilių žodžių nuo tėvelių;
Oh! bet juk daug yra tokių.

Yra daug, kurie kenčia vargą,
Bet nedejuoja taip, kaip aš:
Sako: — gerai ant svieto margo,
Nors visą amžių vargą neš.

Tad liausiu ir aš bedūsavus,
Tylėsiu užmerkus akis;
Niekas negelbsti aimanavus,
Žiūrėsiu ką svietas sakys.

Bet jei liūdnumas spaudžia širdį,
Ašaros ritas iš akių,
Ir nieko gero nesigirdi,
Tai ar aš kalta, kad verkiu?

Rugpjūtis, 1916,
Gary, Ind.

* * *

AMERIKOS LIETUVAITEI.

Ar tau, sesutė, teko matyti,
Kaip kregždė lizdą moka lipyti?
Ji su snapuku atneša molį,
Jei nėra arti, atneš' iš toli.

Sienas ji dailiai išmuravoja,
Paskui ir vidų minkštai iškloja;
Pririnkus neša toli iš laukų:

Plunksnų, samanų arba ir plaukų.
Kiek ten jai vargo tenka patirti!
Jei nor lizdelį gerą padirbti;
Paskui patytė eina perėti,
Patinuks maisto paieškinėti.

Parnešęs sliėką patytei duoda
Ir taip jiems vargti nenusibodo.
Jis visad linksmas vaikučių laukia
Ir prisimerkęs giesmelę traukia.

O tu, sesutė, ar esi tvirta?
Ar veiki kas tau yra paskirta?
Gal tik po šokius tu vaikštinėji,
Ant niekų laiką praleidinėji.

O gal po teatrus lankais kas diena,
Neši žydeliui centą ne viena,
Koki ten gerą manai išmokti,
Nebent vaikus erzinti, šokti...

Juk ir ant teatro reikia nueiti,
Arba pas draugę kada užėiti,
Bet ne kas vakars tenai sėdėti,
Žydeliui centus kešenėn dėti.

Lietuvoj motė sau mirtį šaukia,
Rankas ištiesus pagalbos laukia,
Baidyklė badas į akis žiūri,
Grašelio duonai pirkti neturi.

Imkie paveikslan mažą paukštelį,
Kaip jis daboja savo lizdelį:
O tau tėvynė visai nerūpi,
Tu gaudai vėjus, kaip šapus upė.

O! brangi draugė, negaišink laiko
Ir nepasiimk tu darbo paiko,
Kam tu, sesute veidą teploji,
Ant niekų brangų laiką eikvoji?

Juk, tokia graži, tu lietuvaitė,
Tu ne anglikė, nei žydelkaitė,
Tai kam tu miltais savę miltuoji,
Prieš gamtos teises kam-gi kovoji?

Kokią Dievs siuntė, tokia paliksi,
Jei skyrė laimę, tu ją sutiksi,
Bet dėlei miltų jos nesurasi:
Veikiau grožybę savo prarasi.

Palikai draugę Lietuvoj, sesę,
Ar tokia, kaip ji tu dabar esi!
Ji baltu veidu, skaisčiai raudona,
O tu nuo pudro — ruda, geltona!

Nuėdė odą miltai nuo veido,
Prigimta grožė tave apleido,
Kur tavo protas sesutė yra?
Ir dar tu nori gaut gerą vyrą.

Miela sesute, tai tuščias noras,
Vaikins ne pirklys, tu ne tavoras,
Jis ne į miltus ant veido žiūri,
Bet kokią širdį ir protą turi.

Žinoma, yra tokių vaikinų,
Kur nutepliotų ieško merginų,
Bet kokia nauda iš tokio vyro
Jo galva tuščia, kaip puodas yra.

Jau katras cacą tiktai sau renka,
Toks supratimą teturi menką: —
Katras į protą vesdam's nežiūri,
Tai tas ir patsai maža jo turi.

Žiūrėk sesutė į tą paukštelį,
Kaip jis lipina savo lizdelį,
O tu nenori kiek padirbėti,
Savo tėvynei nors kiek padėti.

Geriau vaikinams nori patikti?
Sesutė! gali tuom apsirikti,
Doras vaikinas žiūri į širdį,
Ne į nuteptą veidą... ar girdi?

Perskaityk istoriją Lietuvos,
Gal tada pamėgsi dirbti del jos,
Imk nuo paukštelio pavyzdį gerą,
Dirbk del tėvynės, nes tau pridera.

Gal pasakysi, kad tu nemoki?
Tas neišteisin žmogų nei koki,
Turi prie mokslo atvirą keli,
Delko nemokais nors po biskelį?

Ilgais vakarais ką veiki, miela,
Kokioj draugijoj ramini sielą?
Kam iš to nauda, tau, ar tėvynei,
Jei kur prie žydo sėdi lindynėj

Į paiką teatrą krutanti žiūri,
Ir savo akis gadinti turi,
Geriau paskaityk dorą knygele,
Kuri sustiprins tavo galvele.

Ir iš to naudą gerą turėsi,
Nei ant senatvės nesigailėsi;
Laikraštis, knyga lavina protą,
Blോഗą ir gerą žmogui nurodo.

Tai-gi, sesutė, skaityk kasdieną,
Tu knygoj rasi draugą ne vieną,
Iš ten pasemsi sau dvasiai peno,
Žinosi, kaip, kur svietas gyvena.

Miela sesute, tu lietuvaitė,
Būk visad rimta, dora mergaitė,
Nevaikykyk madų, dėvėk tu dailiai,
Kiekvienas žiūrės ant tavęs meiliai.

Nenešiok trumpo tu andaroko,
Lig pusiau blauzdų, kaip tik ant juoko,
Dar pakabinus po pat pažastų,
Iš šalies žiūrint, tai baisiai šlykštu.

Trumpas sijonas mažai mergaitei,
Ne tau, suaugusiai lietuvaitei,
Atmink, kad eini kasdiena senin,
O andaroką kerpi vis trumpin.

Siūdama, nerauk visokias pynes,
Nesek tu pliuškių šitos gadynės,
Kas sau kaip nori, taip tegul rėdos,
Nes jos žydelkos neturi gėdos.

Įsiūk rankoves į savo bliuzę,
Pridengk krutinę, nors ligi pusę;
Juk tu neeina lošti kur teatrą.
O gal taip manai priviliot “Petrą.”

O tu nežinai, kad “Petras” rausta,
Pusnuogę matant, jam ausys kaista,
Geriau tu, sese, apsilvk dailiai
Tada ir Petras pažiūrės smailiai.

Šokdama salėj nekramtyk gumą,
Tau rodos, kad tas priduod’ gražumą,
Bet kiek tu dulkių kartu prarysi,
Kad šnekėdama gumą kramtysi.

Tas yr’ nesveika, — dar ligą gausi,
Jeigu valgyti dulkių neliausi;
Apsvarstyk viską, ką tik darysi,
Tad miela sese niekur neklysi.

Mielos sesutės! tik nesupykit,
Ir mano rodos jūs paklausykit,
Tada matysit, kaip bus malonu,
Kad tarp lietuvių nebebus monų.

Lapkričio 7, 1917,
Kewanee, Ill.

FANTAZIJA.

Oi! ateis tokie laikai, —
Vyrai gims, o ne vaikai,
Ir už metų laiko ves,
Vienas kito jie nemes.

Kaip bus mėnesio seni,
Eis arti laukų vieni
Ir puikiausiai dirvas ars,
Su kaimynais nesibars.

Mokytis jiems nereikės, —
Užgimę tuojau šnekės
Ir gražiausiai jie rašys,
Pamokyti neprašys.

Cicilikų tad nebus,
Jie į “rojų” nusigrūs,
Už tai nebebus vaidų,
Neniekys vieni kitų.

Stiklo namus tada lies,
O mokyklų nereikės,
Nes mokyti visi gims,
Skaitys knygas, kaip paims.

Išradėjais visi bus,
Žinos ar toli dangus,
Ant ten plyno tiltą ties
Ir elektrika apšvies.

Tada žmonės nei nemirs,
Viens kito nepeiks nei girs,
Meilėje visi gyvens,
Taip ilgai, pakol pasens.

Neturės nei kapinių,
Keliaus dangun traukiniu,
Tenai giesmes jie giedos,
Dievo garbint nenustos.

O ant žemės, kurie liks,
Gyvens ilgai, kol patiks,
Kaip gyventi nusibos,
Tad ir jie dangun važiuos.

Duonos kepti nereikės,
Miltus ant saulės padės,
Tuojaus duona gatava,
Riek ir valgyk su kava.

Sviesto taip-gi nereiks dirbt',
Nei parduoti nei jo pirkti,
Tik mašiną paklebenk,
Sviesto kiek nori gabenk.

Gyvulių jie nelaikys,
Del mėsos jų nežudys,
Nes karveliai patįs lėks
Ir po pečium pasislėps.

Kaip tik valgyti norės,
Tik po pečium pažiūrės,
Štai karveliai gatavi,
Po pečium laukia tave.

Nereiks virti nei sriubos,
Čia pat kerčioje stubos
Puikus puodas ten stovės,
Dvyliką šriubų turės.

Kokių tik nori sriubų
Vieną atsuk iš šriubų,
Ir kokią mėgsti tiktai,
Valgyk kaip tik bematai.

Upeliai pienu tekės,
Maudytis į jį galės,
Keptos žuvys tenai plauks.
Kad tik imtų jas kas lauks.

O žmonių gražumas bus,
Saulės švieša tems prieš juos.
Kaip kūdikiai nekalti
Ir kaip aniolai balti.

Teatrų visai nerašys,
Nes jų nieks nesimokys,
Kaip artistai tik ateis
Ant scenos tuojaus sueis,

Uždanga atsidarys,
Štai artistai ims vaidys
Ir viską gerai mokės,
Taip, kaip iš knygos kalbės,

Merginos kad užgiedos,
Tad visi paukščiai raudos,
Ir žvėreliai iš kalnų
Bėgs paklausyt tų dainų.

Muzikantai kad užgrieš,
Tad visa žemė drebės,
Taip klausytis bus gražu,
Visi užmigs pamažu...

Lapkritis, 1917,
Kewanee, Ill.

* * *
IŠ FLORIDOS.

Tėvynė mano numylėta!
Tu bočių prakaitu aplieta!
Nors svečio šalis ir auksuota,
Bet gimtinei man Dievo duota,
Tėvynėje man daug geriau!

Nors čia vietelė stebūklinga,
Su palmių medžiais ji turtinga,
Bet nēr šaltinių nei upelių,
Nēr puikių kalnų nei lankelių,
Kurios Lietuvoje mačiau.

Namo, namo iš tos šalelės,
Kur palmių medžiais vien turtinga,
Aš pasiilgau tos grinčelės,
Kuri man buvo taip meilinga!
Ir man ramu buvo tenai.

Nenoriu niekaip čia gyventi,
Su metais reiktų čia pasenti,
Kad ir juodą duoną valgiau aš,
Bet vistiek atgal ten mane neš,
Tenai į Lietuvą mielą.

Floridoj gyvą uodai ēda
Ir atsiginti nuo jų bēda,
Uodams sukandus drugys krečia,
Atsigausi tik dieną trečią
Ir lauksi tiktai mirties.

Lietuvoj giesta vieversēlis;
Šėmais jauteliais artojēlis
Dainuodams aria dirvą kieta,
Nors kakta prakaitu aplieta
Jis jaučiasi laimingas ten.

Dirbtuvēs dūmai netroškina,
Maistą sau sveiką pats gamina,
Darbo per žiemą jis neieško,
Linksmas važiuoja kirsti miško,
Ten jam pavojus negrėsia.

Tėvynē mano numylėta!
Brangiausi man už visą svieta,
Nemiela niekur man buvoti,
Tik trokštu Tėvynēn važiuoti,
Nes aš ją myliu amžinai.

Tave, brangiausi, aš mylėsiu,
Kur tiktai eisiu vis minėsiu,
Nors ir už kalnų kur uolinių,
Arba už laukų akmeninių;
Mylėsiu pakol gyvensiu!

Rugsėjo 10, 1917,
Jacksonville, Florida.

VINCUKAS.

Mūs Vincukas yra doras,
Kad ir biaurus kada oras,
Eina jisai į bažnyčią,
Kad pamatyti ją tyčia.

Jis ten melstis neketina,
Nes jam rūpi tik mergina;
Tiktai žiūri vis į šoną,
Ar nepamatys kur Oną.

Už pilioriaus atsistojęs,
Žiūr' į Oną išsižiojęs,
Nuo altoriaus atsikreipęs,
Žiūr' į Oną persikreipęs.

Jam nerūpi tenai malda
Prie To, Kursai visus valdo,
Traukte akis trauk į šalį
Kur Onutę matyt gali.

Bet Onutė jo nemato,
Aukštą kalnierių pastato,
Meldžias, žiūri į altorių,
Ji nežvalgos pro piliorių.

Susidėjusi rankutes
Ir nuleidusi akutes
Eina už pat klaupkų galo,
Ir stačiai prie Dievo stalo.

Kas nedėlią Dievo Kūną
Valgo, kaip paprastą duoną;
Ji taip daro, kaip jai tinka,
(Bet... tas nelabai pritinka) .

O ketvergo kaip sulaukia,
Su vaikinu teatran traukia,
Tad Vincukui širdis tirpsta,
Tą pamatęs, vos nevirsta.

O subata kaip ateina,
Ona "altorijon" eina;
Ten per naktį ūžia, šoka,
Nors ir lekcijų nemoka.

Dar vaikinai ją parlydžia,
O Vincukas to pavydžia;
Vakarais jis ją daboja,
Nes jam miegas ne galvoje.

Norint jam kas-žin ką duotum,
Jo akių nesuklijuotum,
Nes jo mintys prie Onutės,
Kuri kaipo katė putės.

Jos sijonas veik lig kelių,
Trys žiedukai ant pirštelių,
Kepurė su kutu juodu,
Nutepti skruostai abudu.

Jau Vincukui veidas balo,
Nors kita draugė jam kalo,
Kad jis paliautų svajojęs,
Sveikatą savo eikvojęs.

Kartą buvo vakarėlis,
Moksleivių draugų būrelis,
Oną žaishus vest nuskyrė,
(Ji mokanti pasigyrė).

Bet kaip reikē, iš to strioko,
Žiūri kad visai nemoka,
Tad pradėjo šokti “džiką”
Nors moksleiviams nepritiko,

Nes buvo gavėnios laikas,
Šokdam's pasirodai paikas,
Tad Vincukui nepatiko,
Neužganėdintas liko.

Bet cicilikai jį pšovė,
Juokties iš jo nesiliovė,
“Vincai, kodėl tu nešoki?
Nebent tu visai nemoki?!”

Vincas tarė, “tas man nieko,
Juk tai šokti nėra grieko,
Bet kam tikinčius išjuokti,
Geriau gavėnioj nešokti.”

Cicilikai didžiau šaipės,
Ir šokdami prieš jį kraipės,
Šydino kaip tik galėjo,
Jam visaip išmėtinėjo:

“Juk ir Ona katalikė,
Ji sakos ne cicilikė,
Eina ji ir į bažnyčią,
O gavėnioj' šoka tyčia.”

Vincas Oną taip mylėjo,
Kad iš meilės mirt žadėjo,
Bet Sofija pasikišo,
Iš džiaugsmo viskas pamišo.

Vincukas Gary'n atvyko
Ir Sofiją susitiko,
Ji kažiką jam pasakė,
Vincui įkrito į akį.

Ir nedyvai, nes Zosikė,
Labai daili yr' mergikė,
Graži, rimta ir protinga,
Kokia Vincui reikalinga.

Dabar jau Vincukui opą
Širdies, ne taip labai sopa,
Nes Zosikė mėlinakė
Jam patinka, pats man sakė.

Dar turėčiau daug kalbėti,
Bet geriau plunksną padėti;
Šianakt man prisisapnavo,
Kad jis... nei Zosės negavo.

Negaliu tikrai sakyti,
Nes man neteko matyti,
Bet girdėjau kad Vincukas
Dabar apie Bronę sukas...

Balandis, 1916,
Valparaiso, Ind.

(SKIRIU P-NUI A. RUKUI.)

Draugai! ar girdi?
Ramyk sau širdi,
    Nevisad šiaurys pūs;

Praeis ta vētra,
Vēl užstos giedra,
    Per amžius taip nebus.

Išauš dieneļē,
Užšvies sauleļē,
    Paguos širdelē “jī.”

Sužeistā sielā
Užgydis miela
    Užstos laikai nauji.

Prašvis aušrinē
Atgys krutinē,
    Paliksi tu ramus,

Kaip išsvajota
Nuo Dievo duota,
    Atjaus Tavo skausmus.

1917

Kewanee, Ill.

BAIGIANT METUS.

Sudievu! senasis meteli,
Sudiev! sudiev, tu žilbarzdėli,
Kodel taip greitai pasenai,
Tik vienus metus gyvenai.

Ar vargų perdaug tu kentėjai,
Gal smarkūs daužė šiaurės vėjai?
Juk nieko dar nepažinai,
Ir jau taip greitai pasenai!

Ar tau pasaulis nepatiko,
Kad svietas nemandagus liko!
Palik pas mūsų dar metus,
Gal atmaina kokia nors bus.

Tai jau neliksi tu meteli?
Užleisi greitai kitam kelį,
Laiko turi valandas tris,
Kas sulaikyti tave drįs!?

Štai jau devinta valanda
Ir mano paskiausi malda,
Lik dar, seneli, nors trumpai,
Juk ten toke šalti kapai!

Dvylikoj varpai atsilieps,
Aidas savyj tave paslėps
Ir žūsi užmaršos bangoj,
Nieks nebminės tavę rytoj.

Paliksi visus senesnius,
Nuneši po vienus metus,
Užtai nieks tavęs nemylēs
Ir retai kada teminēs.

O tas po tavęs, kuris stos,
Po metų pas tave važiuos,
Ir vėlei visi po metus,
Per jus senesnis svietas bus.

Ir taip pamažu, pamažu,
Tau rodos kad taip ir gražu,
Jau matai yr' toki mada
Ir atsibeldęs, kaip kada,

Paimsi visus mus iš čia,
Ne tai išlengva, bet riščia,
Ir nebegrišma iš tenai,
Ant amžių, amžių amžinai!..
Gruodžio 31, 1917,

Kewanee, Ill.

(SKIRIU NEPAŽĪSTAMAM DRAUGUI J. Z. SVIRŪNĒLIUI.)

O kaip linksma ir malonu
Ten kur kanklės gaudžia,
Žaliam šile prie upelio,
Kur pušelės snaudžia.

Tenai sakės “Svirunėlis”
Paukščius pavaduoja
Ir su kanklėmis duetą
Papunkėiui dainuoja.

Aš norėčiau į tą šilą
Nors kartą nulėkti,
Ir tarp ūžiančių pušelių
Tenai pasislėpti.

Gal išgirsčiau švelnius tonus
“Svyrūno” dainelių,
Gal apleistų širdį skausmas
Tarp miško paukštelių.

O gal ir aš ten išmokčiau
Nuo jų dainas pinti
Ir nupynus vargšų širdis
Su jumis raminti.

Kad išmokčiau lengviais tonais
Dainele sudėti,
Gal į mane gamtos mūza
Teiktūs prakalbėti.

Tad suprasčiau gamtos grožę
Ir Dievo galybę,
Apdainuočiau aš pasaulį
Su visa grožybe.

Aš pažinčiau visus medžius,
Jų vardus žinočiau,
O už kitus aš Svyrūną
Didžiau paguodočiau.

Nes Svyrunas daug reiškimų
Mąstančiam suteikia
Ir ūžimas jo lapelių,
Kaipo vaistas veikia.

Kad užaina širdies skausmas
Į medelius žiūriu,
Iš jų krutančių lapelių
Sau paguodą turiu...

Jei visas paslaptis gamtos
Galėčiau suprasti,
Tada laimę gal del savęs
Galėčiau surasti;

O suradusi aš laimę
Visiems pasakyčiau,
Kur ir kaip laimės ieškoti
Visus pamokyčiau.

O kad laimė čia ant svieto
Tik užviešpatautų,
Visi vargšų skausmai dingtų
Kankinti paliautų.

Gal ir man paliautų širdis
Skaudėti kasdieną,
Ir galva gal pasilsėtų
Nors valandą vieną

Gal atsirastų nors vienas
Kas mane suprastų,
Ir užuojautos žodelį
Del manęs surastų.

Aš nenoriu didžių turtų
Nei-gi brangių rūmų,
Aš ieškosiu sau ramumo
Tarp žaliųjų krūmų.

Pasiskūsiu ten aš vargus
Nors girios medeliams,
O jei ir tie nesuprastų,
Tad raibiems paukšteliams.

Aš prašyčiau sakalėlio
Kad jis nedejuotų
Ir man nors ant valandėlės
Savo sparnus duotų.

Aš nulėkčiau į Lietuvą
Kur bėga Šešupė,
Gal man viską apsakytų
Nors ta srauni upė.

Kaip kentėjo mūsų broliai
Ar visi jie žuvo,
Gal juos skaistus vandenėlis
Matė kaip ten buvo.

Gal ne vienam ji vargdieniui
Ašarėles prausė,
Gal regėjo kaip del brolių
Priešas kapą rausė?

Ir išrausęs didžių duobę
Desėtkus ten dėjo,
Paskui negesytais kalkiais
Lavonus apliejo.

Aplankyčiau aš Lietuvą,
Nors degėsius josios,
Pasveikinčiau aš nors kapus
Tėvynės brangiosios.

O našlaičius kur prie kapų
Jei aš paregėčiau,
Kaip galėčiau juos raminėčiau
Kentėti padėčiau.

Jie išblyškę kenčia badą
Ir mirties tik laukia,
Nelaimingi našlaitėliai
Vien ašaras braukia...

Čia man širdį kas suspaudė
Nebgaliu kalbėti,
Nors ir labai nenorėčiau
Reik plunksną padėti.

Gruodžio 17, 1917,
Kewanee, Ill.

DIEVNAMIS.

(Skiriu seserei Bernardinai E. Kripaitei)

Kiek ten ramybės ir saldumo!
Kiek ten paguodos ir linksmumo!
Ant svieto niekas neramina,
Tik viltis dievnamin vadina.

Ir čia aš karštą savo malda,
Kelsiu prie To, Kurs visus valdo,
Ir nuo Jo paguodos sau lauksiu,
Prie kojų Jo aš lūpas glausiu.

Ir Dievo motinos prašysiu,
Prie Jos aš širdį nuramysiu,
O ji užtars mane našlaite,
Ir priims u žsavo tarnaitę.

O, Dievnami, mano ramume!
Į tavo bėgu aš liūdnume
Ir tenai prie aukuro Tavo,

Sudedu visus skausmus savo.
Ten pasiskundžiu savo vargus,
O Tu laimini mano darbus,
Pareinu vėl linksma į namus
Ir mano gyvenimas ramus.

Nors karčios ašaros ten byra,
Bet visados malonu yra,
Ir širdis rodos kad atgimsta,
Visi rūpesčiai, skausmai dingsta.

Sausio 20, 1917,
Kewanee, Ill.

DARBININKO AMŽIUS.

Ir taip štai, broļau, met's po metu,
Po kovos skausmų ir verpetu,
Pajusim ant svieta mūs' nēra,
Išbaigę gyvenimo mierą;
Amželis taip ir pasibaigs!

Nekartą žmogus dar svajoja,
Ant savo likimo rūgoja,
Ir laukia, gal išauš rytojus,
Prašvis ant žemės čia jam rojus,
O amžius taip ir pasibaigs!

Štai tik išaušo vasarėlė,
Tuoį persikrausto vėl žiemelė,
Ir vėlei Kūčios ir Kalėdos,
Tie patys nuliūdimai, bėdos,
Taip amžius juk ir pasibaigs!

Štai vėjas medžių šakas drasko,
Įdūkus vėtra sniegą blaško,
Aplipina stogus ir namus,
Jau rodos svieta pabaiga bus
Ir amžius visų pasibaigs!

O tu, vargdieni, ryto kelsi,
Ir sniegą tą po kojų velsi,
Pakol duonos kąsnį uždirbsi,
Visokių vargų tu datirsi,
Ir amžius greitai pasibaigs!

Čia šaltis kankina begalo,
Ne vienam ausys net nušalo,
O kitiems rankos arba kojos,
Žmogus kol gyvas vis storojas,
O amžius ilgai jo nelauks!

Pareisi kartą iš dirbtuvės,
Bus tavo vargų užbaigtuvės,
Ir atsigulęs tu į lovą
Užbaigsi gyvenimo kovą,
Taip amžius tau ir pasibaigs!

Stovės pačiuotė prie šalelės,
Nebglausi tu jos prie širdelės,
Ir ji raudos tavęs be galo,
O tavo kūnas štai užšalo,
Tai taip amželis pasibaigs!

Broliai, vaikai, pradės raudoti,
Prie kojų tavo ims dejuoti,
O tu anų jau negailėsi,
Ir ramiai grabe viens gulėsi,
Taip amžius mūsų pasibaigs!

Už tavo triūsą tu, vargdieni,
Gausi sau grabą popierinį
Ir visai mažas žemės plotas,
Vos šešių pėdų bus tau duotas,
O kaip mums amžius pasibaigs!

Tai mat, broleliai ko sulauksim!
Iš kur atėjom atgal trauksim,
Ir taip kaip niekas mes supūsime,
Kaip ir nebuvo čionai būsim,
Tai štai kaip amžius pasibaigs!

Kirmėlė tavo bus seselė,
O namai šaltoji duobelė,
Ir niekados šviesios dienos,
Tu nesulauksi nei vienos,
    Tai bus kaip amžius pasibaigs!

Naktis amžinai ir naktis,
Saulutė daugiau neužšvis,
Ant amžių amžių amžinųjų,
Ant ilgų ir nepabaigtųjų,
    Taip tai amželis pasibaigs!

Ir taip visi ne katras vienas,
Pabaigsim gyvenimo dienas
Ir niekas mūsų neminavos,
Tada jau kitas svietas stos,
    Kaip mūsų amžius pasibaigs!

Bet jei bus geri mūsų darbai,
Didžiausieji tai bus skarbai,
Jie su mums kartu neužmigs,
Nors jie po mūsų pasiliks
    Kaip mūsų amžius pasibaigs.

Atsiprašau jūs, moterėlės,
Kitos iš jūsų pliotkorkelės,
Jūs su liežuviais kitus plakat,
O svaigalus, kaip putrą lakat,
    Juk amžius ir jums pasibaigs!

Aš nesakau jūs visos tokios,
Bet nekurios yra grajokės,
Ir vaikštinėja kiems nuo kiemo,
Ar neužpundys kas gėrimo;

Iškalėdojus visus kiemus,
Ir apkalbėjusios kaimynus,
Parėjus namo reik gulėti,
Nėr kada grįčios apžiūrėti.

Vyras parėjęs peklą kelia,
Nuo darbo jam net strėnas gelia,
O vakarienė dar nevirta,
Pačiutė lovoj serga girta.

Kurios ne tokios nesupykit
Ir ką aš kalbu, neklausykit,
Aš kalbu toms, kurios taip daro,
Ir nesulauks jos nieko gero,
Taip varge amžių ir pabaigs.

Sesės, meskim tą papratimą,
Apkalbas, svaigalų gėrimą,
Tada mus visas svietas guodos,
Lietuvė bus grožybė tautos
Ir amžius gražiai pasibaigs.

Sausio 6, 1918,
Kewanee, Ill.

* * *

MEILĖS AUKA.

Kad vieną naktį mėnulis žėrėjo,
Pro lapus medžių slaptinai žiūrėjo,
Amžina tylą aplink viešpatavo,
Tik lyg pridusęs balsas kur dūsavo.

Kas ten dūsavo, niekam nerūpėjo,
Po darbo žmonės ramiai sau ilsėjo,
Tik viens mėnulis vis didžiau jiems švietė
Ir į kelionę jaunikaitį kvietė.

Žvaigždės žibėjo, rodos, kad ką merkė,
Ar laimę būrė, o gal kartu verkė,
Likimas lēmė apie jojo dalį,
Bet ką?.. to niekas suprasti negali.

Ant kiemo šakotas klevas stovėjo,
Po juom mergaitė nuliūdus sėdėjo.
Ir tą tai naktį mylimas išjojo,
Į kurią šalį, jis pats nežinojo.

Jojo į karę jis iš savo valios;
Mylimas jojo apmiręs, išbalęs,
Nebaisu buvo jam galvą padėti,
Bet mylimosios nebegalės regėti.

Sudiev, neliūdėk, mano aniolėli,
Laimės žvaigždutė nurodys man keli,
Žiūrėk mėnulis, kaip maloniai šviečia
Ir į kelionę skubėti jau kviečia.

Matai pasaulis jau skęsta kraujuose,
Nekalti žmonės tur braidžioti juose,
Einu padėti tą priešą sutrinti,
Pasauliui džiaugsmą, ramybę gražinti.

Tave iš širdies niekad neišleisiu,
O jei numirsiu, už tave aš melsiu;
Jeigu Jo lemta bus man nesugrįšti,
Kas prieš likimą priešintis gal drįsti?

O ji lyg stiklo akimis žiūrėjo,
Žodžio ištarti visai negalėjo,
Vargiai suprato kas čia atsitiko,
Kodel mylimas taip ūmai išnyko.

Tada pabudus lyg iš sunkaus miego,
Rankas ištiesus į tą šalį bėgo,
Kur mylimasis ką tiktai nujojo,
Bet tiktai dulkes vėjas ten nešiojo.

“Sugrišk” sušuko, dar tarsiu žodelį,
Ar parašysi tu man nors laiškelių?
Bet tiktai lapai suūžė nuo vėjo
Ir miške balso aidas nuskambėjo.

Sugriši ar ne, mylimas berneli?
Padovanojai juk tu man žiedelį,
O aš tau tyrą širdį paaukausiu,
Tave mylėti niekad nepaliausiu.

Paliko rūtos tą metą nesėtos,
Pernykščios taip-gi liko neravėtos,
Žoliums apėjo, nugelto lapeliai,
Taip, kaip mergaitės raudoni veideliai.

Dar vieną kartą atėjo prie rūtų,
Kad ne taip ilgu ir ramiau kiek būtų,
Bet skausmas širdį jos spaudė be galo
Ir kasdien veidas vis didžiau jai balo.

Štai vieną rytą saulė užtekėjo,
Lyg ugnies stulpai spinduliai išėjo,
Žemelė vaisių šildoma gamina,
Bet ta saulutė ne visus ramino.

Liūdnei bažnyčios varpai suskambėjo,
Rūtoms papuoštas lavonas gulėjo,
Likimas nuo jos mylimą atskyrė,
Pačioj jaunystėj nuo skausmų ji... mirė.

Vasario 7, 1918,
Kewanee, Ill.

ILGU NAKTYJE.

Ilgu gyventi našlaitei ant svieta,
Vieni erškiečiai ant takelio kieto,
Kur auga rožės, lelijos, gvazdikai,
Vaikščioja tenai turčiai ne muzikai.

Kodel liūdnumą suteiki, naktele?
Ilgu man, ilgu, oi skauda širdelę,
Atsiusk, naktele, nors poilsį saldų,
Nors valandėlę nebus širdžiai graudu.

Naktis-močiute, suteik man sparnelius,
Aš aplankyčiau gimtinius namelius,
Gal visas skausmas apleistų krūtinę,
Kada išvysčiau mylimą gimtinę.

Gal motinėlė prie savęs priglaustų,
Meiliais žodeliais ji manęs paklaustų,
Ant jos rankelių ašaros nudžiūtų,
Gal mano skausmai ant visados žūtų?

Skaudžios svajonės kankinti nustokit,
Nors tamsioj naktyj poilsį man duokit,
Ten Lietuvoje lygiai širdį spaustų,
Nėra močiutės kas mane priglaustų.

Ant šaltų kapų užžėlis takelis,
Įgriuvo kapas, nukrypo kryželis,
Dvidešimt metų ten ilsis močiutė,
Gal ir kauleliai jau baigia supūti!..

25 Lapkričio, 1917,
Kewanee, Ill.

AMŽIAUS BĒGIS.

Eina valanods ir dienos,
Eina metai per metus,
Liekā tik šēšēlis vienas
Ir atminimas skaudus.

Brangios dienos jūs auksinēs,
Kur praslinkot be naudos.
Veltui verkiu nusimineš,
Jūs negrište niekados!

Išnykote jūs su vēju,
Nelikote nei pēdū;
Veltui raudu ir liūdēju
Tū nelaimiū ir bēdū.

Juk tū auksuotū dieneliū
Neturējau niekada,
Ir draugavau tiek meteliū
Tik su vargais visada.

Tad negaila man praeities,
Kuri žūsta amžinai,
Bet man gaila tos jaunystēs,
Kuri nyksta, kaip sapnai.

Pasilik miela jaunyste,
Duok su tavim padraugaut,
Kol eisiu ī amžinystē
Duok man laimēs paragaut.

Taip neilgai jī viešējus
Rengias apleisti mane,
Tiek daug kentēti padējus,
Tolinas nuo manēs jī.

Juk tu tiek daug man žadėjai,
Sakei, kaip būsiu jauna,
Kodel man neištesėjai,
Ar ne visi tą gauna?

Tu žadėjai man linksmybės
Šaltinį atidaryt,
Žadėjai mielos ramybės
Ir sveikatos neardyt;

Tu žadėjai man ateičiai
Takus gėlėmis nuklot,
Žadėjai sparnus atminčiai,
Kad lengviau būtų kovot;

Bet tu ir tą man žadėjai,
Kad nereiks kovot visai,
O dabar pati regėjai
Kad nuolat spaudžia vargai.

Kodel laike tu jaunystės
Taip apvylei čia mane,
O, kam taip greitai senystės
Dienas tu man vaidini?

Taip neilgai tegyvenau,
Nejaugi man reikės žūt!
Nieko dar aš nepažinau,
Ir jau eiti žemėn pūt?

O skaudus tu apvylime,
Kam dar kankini mane,
Nelaimings mano likime,
Tu tik vienas ramini.

Sakai, — po šitų kelionių
Leisi kape atsilsėt,
Po visų skausmų, karionių,
Ten duosi atsidūsėt.

Gerai nors tiek, bet norėjau
Ir čia laimės paragaut,
Jaunystėje viltį dėjau,
Bet matau nėra ko laukt.

Kas dieną vystu, kaip lapas
Ir spėkos mažėja vis,
Žemyn traukia, kvepia kapas
Ir rodos vadina jis.

Nelinksmina nei medeliai
Su savo rūbais puikiais,
Nei girių linksmi paukšteliai
Su žavėjančiais balsais.

Nelinksmina nei darželiai,
Krūmai rožių visokių,
Nyksta jaunystės meteliai
Tamsu daros ant akių.

Nervai irsta, dantys birsta,
Spėkos silpsta pamažu,
Kupra traukias, kakta raukias,
Jauniems žiūrėt negražu.

Jaunas juokias kaip “padūkęs,”
Senesnio nepaguodos,
O nemato, kad už meto
Ir jis senesniu pastos.

Vienas žysta, kitas vysta,
Trečias ką tik praded augt,
O ketvirtas, rodos, tvirtas,
Ilgai nereiks ir jam laukt.

Vieną veda, kitam deda
Tiktai ženklus ant kaktos,
Šiandien šitam, ryto kitam
Giltinė kelį pastos.

Širdis plaka, mēnuo teka;
Pakaušēje ant galvos
Plaukai slenka, nebužtenka
Pridengt plikę ant kaktos.

Kojos krypsta, nebevyksta
Lengvai žengti, kaip seniau,
Taip, kaip klišas rodos visas
Led tik velki strēnas jau.

Akys mirga, rankos virpa,
Rodos ne tie sąnariai,
Apetitas lyg kad kitas,
Nebevalgos taip noriai.

Ir taip eina po kaleina,
Kožnam vienam iš eilės,
Lyg kad rataž suk išreto,
Liūdna žiūrint iš šalies.

Kūnas linksta, viltis dingsta,
Ar ilgai gyventi liks?
Noris bėgti pasislėpti,
Bet visur mirtį patiks.

Vasaris, 1917,
Kewanee, Ill.

NAŠLAITĒ.

Apleista našlaitē einu sau toliaus,
Nebēra tos širdies, kuri man užjaus;
Toli ant kalnelio yr' šalti kapai,
Kurs mane mylēja ilsis amžinai.

Kapai tie numinti, nēr' medžiu, žolēs,
Nēra kas aptajsys, kas gēlēms užsēs;
Jei sparnus turēčiau, lēkčiau atlankyt,
Leliju ten krūmā neščiau pasodyt.

Papūtus vėjaliui lelija linguos,
Linguodama mielā veidelį bučiuos;
Bet tu, o mieliausis, tenai jau ilsies,
Ir niekad neglausi manę prie širdies.

O, žeme-žemele, maldauju tavęs,
Atēmei mieliausį, neužmiršk manęs,
Kaip šalti kapeliai ir manę priglaus,
Tada mano širdį skausmai nebespaus.

Spalis, 1917,
Kewanee, Ill.

ANT KAPŲ.

O! kapai, kapai, kapeliai šalti,
Jūs akmeniniai pamiklai balti,
Sustingę stūksot, žiūrėti liūdnu,
Vaikščioti tenai man baisiai nudnu!

O! kapai, kapai, kaip čionai tyku,
Viskas apmirę, šalta ir nyku,
Kur ne kur gėlė šiandien dar žysta,
Bet žiūriu rytoj ir vėl ji vysta.

O! kapai, kapai, tėvynė visų,
Man ten lyg baugu, kad viena esu,
Bet neužilgo reiks į ten keliaut,
Duobėje namus amžinus sau gaut.

O! kapai, kapai, kiek čia lavonų!
Daugiau kaip žolės ant jų blakštienų.
Jie guli ramiai maži ir seni,
Priešai ir draugai, turčiai ir biedni.

O! kapai, kapai, ramybės vieta,
Kitos ramesnės nėra ant svieto,
Po vargų tik ten gali atsilsėt,
Nei jokių skausmų ten nereik kentėt.

O! kapai, kapai, kiek tenai žmonių
Guli po žeme, kiek ten nuomonių!
Pavirto dulkėms visi lavonai,
Ir jie kol gyvi linksminos čionai.

Jie lankė kapus, gailėjo kitų,
Dar kiti negreit manė eit ant jų,
O šiandien ant jų žaliuoja žolė
Ir apverkia juos su rasa gėlė.

Kiti čia ilsis dar tiktai metus,
Dar kiti seniau, gal jau desėtkus,
Nekurie iš jų senai pakasti,
Ir jau nuo visų visai užmiršti.

Šitas čia kapas, žolėms aptaisyts,
Aplenkts vainiku, liauroms apkaišyts,
Antras šale to įgriuvęs visai,
Ledva tik žymu, apleistas jisai...

Tai čia našlaitė tokia gul, kaip aš,
Jai jokių žolių niekas neatneš';
Nēr, kas lankyto kapą jos čionai,
Užmiršta visų miega amžinai.

O! kapai, kapai, jūs glaudžiat visus,
Turtingus, vargšus, našlaičius, našlius,
Ant svieto nėra niekur paguodos,
Gal nors tie kapai ramią vietą duos.

Nuvysiu ir aš greit, kaip ta gėlė,
Arba kaip lankoj pakirsta žolė
Ir niekas manęs niekad neminės,
Nes aš našlaitė, kas manęs gailės.

O! kapai, kapai, priimkit nors jūs,
Čia, mano kūnas ilsėdams supus,
Bet dvasia mano kartu nesupus,
Pas Dievą nulėks, ten per amžius bus.

Kovo 23, 1918,
Binghamton, N. Y.

SUDIEV.

(Važiuojant iš Amerikos)

Sudiev! Amerikos šalele,
Priglaudei mane pas save,
Tu man buvai kaip motinėlė,
Dengei, maitinai tu mane.

Už darbą mano ir storonę,
Tu man atlyginai gerai,
Už vargą mano ir kelionę,
Mane kaip viešnią maitinai.

Gerai man yra čia buvoti,
Nors niekur nieko neturiu,
Bet reikia tėvynėn važiuoti,
Nes pasiilgau nekurių.

Pasiilgau savo šalelės,
Tautiečių brolių lietuvių,
Ir pasiilgau tos grintelės,
Kurioj užaugau tarp savų.

Nors ir sugrįšiu į Lietuvą
Nežinau ką rasiu tenai,
Bet jau nerasiu taip, kaip buvo
Gal reiks sugrįšti vėl čionai.

Gal nieko tenai neberasiu,
Nei vietos namelių senų,
Gal tik vienus našlaičius rasiu,
Ant kapų namiškių savų.

Ak! nieko gero niekur nėra,
Bet gyvas į žemę kas lys?
Nors skausmai, ašaros čia tėra,
O tyčia mirti kas-gi drys?

Liūdnumas dažnai man užaina,
Ir nėra, rodos, kas padės,
Bet viltis pagelbon ateina,
Sako, saulutė gal užšvies;

Ji mane visad nuramina,
Tą vis kalbėdamas, kad “gal”
Su tuo ji mane vis gaivina,
Tada man linksma vėl atgal.

Tu liauk visados nedūsavus,
Sako, dar laimės trupinys.
Žadėtas yra ir del tavęs,
Gal Dievas ir tave atmys.

Ir laukia žmogus taip kasdieną,
Bet ko, tai ir pats nežinai,
O mintis lenda jau ne viena,
Apie senatvę taip dažnai!..

Sudiev! laisvoji tu šalele!

Nors niekam nieko nedariau,
Viena gyvenau našlaitė,

Bet laisvėj vis gyvent geriau,

O gal dabar ir tėvynėje,
Laisvės saulelė užtekės,
Mano brangioje gimtinėje,
Liuosybė gal ten pražydės?..

Sausio 18, 1917,

Kewanee, Ill.

VILTIS.

Ar jūs žinot broliai,
Kas mumis ligšioliai,
Nelaimėj ramina
Ir širdį gaivina?

Kas ateitį rodo,
Kas spėkų priduoda,
Su kuom dieną juodą
Gyvent nenubodo?

Kas draugė geroji,
Pagelbon pirmoji,
Prie jauno ir seno
Visados gyvena.

Jei kas jos neteko,
Nelaimingas tapo,
Tokio liūdnums, bėda
Jojo širdį ėda.

Jos vardas yr' viltis,
Pakoliai mums smiltis
Akis neužpylė,
Patol ji mus myli.

Ne tik ligi grabo,
Bet dar ir už grabo
Vilties daug mums žada,
Taip prie doru veda.

Jei vilties nebūtu,
Visas svietas žūtų,
Nes be jos ir viena
Nemiela mums diena.

Balandis, 1917,
Kewanee, Ill.

K A M Y L I U.

Myliu aš žemę, orą ir dangų
Ir tą medelį po savo langu,
O! kaip malonu ant jo žiūrėti,
Negaliu niekaip atsigerėti.

Tyčiai sau stovi nekrut nei lapas,
O kaip pražįsta, malonus kvapas,
Vėjalis kada šakeles lanksto,
O jis man langą nuo saulės dangsto.

Akys pasilsi, kad ant jo žiūri,
Jis malonumą kokį tai turi,
Naolankus visiems, niekad nepyksta,
Kad ir lapeliai nuo šalčio nyksta.

O, kaip aš myliu medelių spalvą,
Kad aš užeinu kur kokią kalvą,
Rodos, per amžius aš ten ilsėčiaus,
Ir su medeliais meiliai kalbėčiaus.

O dar paukštyčiai kad atsilanko,
Tai tada visko jau man pakanka,
Paukšteliai kalbin ir skraido ore,
Man eit iš miško nebesinori.

Myliu, kad saulė rytmetį teka
Ir visi gyviai prabudę šneka;
Linksmūs, kad sveiki sulaukė dieną,
Katrais kaip moka garbina Dievą.

Vyturiuk's gieda augštyn iškildams,
Išlinguoj' notas, taktais nutildams;
Praeivio pempė klausia "ar gyvi?
Ir kur tu eini taip anksti Yvi!?"

Myliu, kad migla iš pievų kyla,
Pro medžius saulės spinduliai šyla,
Pusryčius zuikis skubiai gamina,
Zuikelio pati kopūstus skina.

Myliu, kad ažuols giles nokina,
Ir voverikės del savęs skina,
Kiek tada juoko yra žiūrėti,
Kaip josias moka apgaudinėti.

Kevalą vieną išeižus meta
Ir vėlei žiūri ar žmogus mato,
Pamačius čiauška, juokias ir šoka,
Tiktai kalbėti jajai dar stoka.

Myliu, kaip uogos prieš saulę sirpsta,
Plūdis vandenyj lig kaklo mirksta,
Vandenio viršų lapais dabina,
Gražiausius žiedus jame augina.

Myliu rugeliai kada išplaukia,
Kaip graži jūra banguoja lauke,
Gražu klausytis jųjų šniokštimo,
Ten atsisėdus tuoj miegas ima.

Myliu tētušio mažą sodnelį
Ir pro jo šalį viešą kelelį,
Dar aną gojų tuojaus už lauko,
Tylų upelį, kur žuvys plauko.

Upelis sraunus gražiai pliuškina,
Jo šlaituos mergos žirnikus skina,
Krūmuose karklų lakštingals čiulba
Per visą naktį, dainelę ulba.

Gojų pelėda rėkia, vaitoja,
Tartum lyg žmogus išniręs koją,
Arba sušunka, lyg vaikas verkia
Ir vėl miegoti sau akis merkia.

Myliu gegutės gražų balselį,
Kad užkukuoja pavasarėlį,
Džiaugsmu-linksnumu širdį pripildo,
Nemalonumus visus išdildo.

Gegutė primen' man motinėle,
Juodoj žemelėj po jovarėlio,
Ausyse girdis josios žodeliai,
Be jos palikus sunkūs vargeliai.

Myliu žąselių didelį būrį,
Kad žąseliukus po sparnais turi,
Aš vėl atmenu savo matutę
Kaip ji globojo mane mažutę.

Meilu atminti anas dieneles,
Kol maža buvau pas motinėle;
Visiems malonus laikas jaunystės,
Bet dar meilesnis yr' kūdikystės;

Ir man vaidinas mažystės dienos
Po jos paliko gailestis vienas...
Kaip girioj aidas greitai pranyksta,
Taip laimės dienos jau nesugrišta.

Myliu aš pievą, žolyną, lanką,
Gražią dienele, prieš lietu tvanką,
Myliu, kaip lietus vandenį lieja,
Ant žalių medžių deimantus sėja.

O kad po lietu saulė užšviečia,
Atgal paukštyčius giedoti kviečia,
Tada gerėkis tik patogumu,
Kvepiančiu oru, gamtos gražumu.

Myliu! oi myliu saulutės laidą!
Lakštingalėlio žavinčią gaidą,
Naktiniai paukščiai koncertus rengia.
Kada jau tamsa žemele dengia,

Žinoma, pirma lakštingalėlis,
Mylimas mūsų visų paokštelis,
Jisai sutaisęs savo strunikę
Stebūklingąją traukia dainikę.

Po jo pelėda tuoj atsiliepia,
Tartum išjuokia arba pašiepia,
O gal pritarti ji jam mėgina,
Tiktai, nelaimė, ją miegas ima.

Visi žvėreliai, kur bijo žmogaus,
Naktį sulaukę laiko patogaus,
Lenda iš lapų, urvų ir miško,
Eina jie visi, maisto sau ieško.

Myliu, kad tylus vakaras snaudžia,
Staklės' mergaitės jau nebeaudžia,
Nuvargus veidą lenkia prie rūtų,
Niūniuo dainelę, kad ramiau būtų.

Vakarą tykų, kad mėnuo šviečia
Ir pasilsėti žmonelius kviečia,
Gryželė rugius duonelę pjauna,
Aukštai perkūno oželis bliana.

Prūduose varlės kurkia, putoja,
“Bobut kur peilis,” klausia žalioji,
“Koks, koks margkraunis,” ši atsiliepia,
“O ne, juodkraunis,” kita pašiepia.

Šunys palakę loja, vampnoja,
Gaidžiai pramigę kakarikuoja,
O žiogai lankoj lyg dalgius pusto,
Linksmūs, kad žolė negruzai skusta.

Kėleiviui einant pametus keli,
Miglotą naktį, kur per miškelį,
Džiaugias, kad kaimoj šunys suloja
Ir aidas miške atsikartoja.

O kaip maloni yr' vasarėlė,
Dieną ar naktį ar vakarėlį,
Visur malonu, pilna gražumo,
Visokie gyviai pilni linksmumo.

O kaip artinas jau rudenėlis,
Neberaliuoja mūs' piemenėlis,
Galvijai bliauti pradeda lauke,
Nenorėdami žiemelės lauke.

Daržuose lapai pradeda džiūti,
Sodne atolas ir-gi ruduoti,
Tad paukščiai skuba į kraštą šiltą,
Kur vabalėlių yr' kaip pripilta.

Ten jie maitinas visą žiemelę,
Bet kaipsulaukia pavasarėlio,
Kožnas vėl skuba į savo šalį,
Jeigu dar katras palėkti gali.

Kada žemelė kitaip pakrypsta,
Ir vasarėlė nuo mūsų nyksta,
Tad baltas "kyras" žemę užtiesia,
Ant laukų kitus reginius piešia.

Kaip gaspadorius laukus nuvalo,
Lankoj ir girioj žiedus nušalo;
Visos grožybės nyksta iš miško
Tad mano širdis ko kito ieško.

Einu muzėjun žiūrėt paminklų,
Įdomių daiktų, senovės ginklų,
Ir įvairiausių dailės dalykų,
Ant kitų žiūrint darosi nyku.

Daugel dalykų negal suprasti,
Kam reikalingi sunku surasti,
O visi savo vietas jie turi,
Ir šimtai žmonių į juosius žiūri.

Ten kaip stebūklų gali matyti,
Gražiausi daiktai vis padaryti,
Kiti išrodo Dievo sutverti
Ir milijonų jie yra verti.

Antai nupiešta vienur bažnyčia,
Aukso išpuošta rodos kad tyčia,
Ji akį traukia, saviep vilioja,
Žmogus matydams, ne viens galvoja:

Kad mūsų tauta tokią turėtų,
Prie Dievo melstis labiau norėtų,
Visi bedieviai į ją atvyktų,
Ant katalikų dar didžiau pyktų.

(Mat jie vis pyksta ant tų žmonelių,
Kam šie pristatę daug bažnytėlių,
Dar užlaikyti pinigus duoda
Ir apgavikams nepasiduoda.

Paskui jie eina į tas bažnyčias,
O neina į jų kur mulkinyčias,
Vakarų savo gražius parengia,
“Pirmeivių” spyčius lankyti vengia.

Kaip katalikai jau susipranta,
Laikraščius, knygas skaityt pripranta,
Tada bedieviams nebėra vietos,
Iš vieno kampo į kitą mėtos.).

Kitur nupiešta gražiausi upė,
Ant kranto žąsų būrelis tupi,
Šalyse medžiai ir gražios pievos,
Rodos, kad ten jas sutvėrė Dievas;

Debesys, dangus, aukštai ir mėnuo,
Pro medžius namas su bokštu vienu,
O prie to namo puiki karieta,
Del šešių žmonių sėdėti vieta.

O jau tie žirgai, o tai gražumas!
Kada važiuoja, net rūksta dūmas;
Tai bent artistas nors išsimokė,
Kad gal nupiešti reginį tokį.

Kitur išrodo kaimas, namelis,
Ant kiemo stovi ir piemenėlis,
Gal metų trijų botagą turi
Ir gano vištų didelį būrį.

Tora aplinkui, ant toros puodos,
Šildosi saulėj' šunelis juodas,
O kieme prūdas, plaukioja žąsis,
Arti už prūdo ganos bėrasis.

O kitur kaima numalevota,
Puikiai atrodo visa spalvuota,
Tartum lyg mūro sienos raudonos,
Langai kaip stiklo, durys geltonos.

Aplinkui medžiai lyg apsodyti,
Kiti taip toli, ką tik matyti,
O tarp tų medžių kelelis baltas,
Toliau per upę tiltas iškeltas.

Tas tiltas augštas, dailiai išriestas,
Galai nuleisti, lempoms apšviestas,
O per tą tiltą žmonės važiuoja,
Dar kiti matos ten meškerioja.

Toliau matytis ežer's ar marės,
Tai vėl artistas ranka padaręs,
Dieve tu mano, o tai yr' protas!..
Ir išlavintas ir Dievo duotas.

Jeigu nebūtų apdovanotas
Talentu didžiu tas jojo protas,
Tada artistai visi galėtų,
Ką tik pamato nupiešt mokėtų.

Vienas didžiausiai yra mokytas,
Ir kiek tik gali jau išlavintas,
Bet jis taip puikiai negal nupiešti
Tų visų jausmų žiūrint paliesti,

O kitas lengvai šitą padaro,
Piešdamas visą skonį suvaro;
Tai-gi paveikslas net traukia akį
— Žiūri ir nori, kaip tas kad sakē.

Kitur matytis kažinkoks miestas,
Ant upės kranto gražiai nutiestas,
Upėje pilna žvėjų laivelių,
Ir pilnas valtis veža žuvelių.

Didis tas miestas mūrai gražiausi,
Išrodo dailūs ir turtingiausi,
O kiti balti kokie tai rūmai,
Aplinkui rožių didžiausi krūmai.

Didelis kiemas aptvertas tvora,
Prie vartų stovi stovylių pora,
Žydinčių gėlių daug apsodytų,
Gražių ir niekad dar nematytų.

Visokios gėlės, rodos kad gyvos,
Žiūrint ant jų net ima dyvas,
O tai artistas, taip ištepliokie,
Lapus ir žiedus kaip reik nuduokie!

Visą muzėjų apvaikštinėjus
Ir visus daiktus apžiūrinėjus,
Kitur nei protas negal apimti,
Taip giliai žmogaus patraukia mintį.

“Mumijos” baisų įspūdį daro,
Nusiminiman žmogų įvaro,
O Dieve, Dieve, koks baises žmogus!
Kol gyvas buvo labai patogus;

O dabar žiūrint net ima baimė
Še kur bus, brolau, ir mūsų laimė,
Grabe užverti ten visi pūsim,
Ir kaip nebuve ant svieto būsim.

Tenai kur guli gal ir turtingi,
Gal buvo drūti arba garsingi,
Kur šiandien garbė, kur jų slaunumas?
Išnyko taip, kaip nuo vėjo dūmas.

Nors jie muzėjuj' dabar padėti
Ir žmonės eina ant jų žiūrėti,
Nieko gerumo jiems nepriduoda,
Geriau užkastam į žemę juoda.

“Mumija” guli štai kaip baidyklė,
Kol gyvas buvo gal nei šaudyklė
Po ranka niekas nepasisuko
Visi nuo jojo į šalį spruko.

Kur šiandien laimė jo pasidėjo?
Kur tas tvirtumas, ir-gi ant vėjo,
Visas gražumas ūmai išnyko,
Tiktai dar kaulai štai grabe liko;

Bet ir tie patys jau sutrundėjo,
Akys ir dantys štai išbirėjo
Ir visas kūnas pelenais virsta,
Baisu kad žmogui taip yra skirta...

Myliu dar tave muzika miela,
Su visa širdžia ir visa isela,
Kada aš klausaus tavo akordų,
Daugiau aš maštau, man daros skurdu-

Muzika žmogaus jausmus gaivina,
Švelnus jos tonas dainėles pina;
Muzika kožnam irdį kutena,
Muzika dvasiai priduoda peno.

Liūdna muzika žmogų graudina,
Linksma muzika kojas judina,
Užgriežus šoki, stoja į ratą
Kaip katras moka, taip tas ir krato.

Muzika namuos prie vis ponų,
Muzika teatruos tinka prie monų,
Muzika visur, net ir bažnyčioj,
Valgykloj, sodnuos ir mulkinyčioj.

Gegužis, 1917,
Kewanee, Ill.

* * *

MOTINĖLEI.

Motinėle, tu brangioji!
Mane užauginai,
Ant rankelių linguodama,
Tu mane migdinai.
Kad suverkiau, tu kaip aniols,
Prie manęs stovėjai,
Ne tik dieną, bet ir naktį
Mane prižiūrėjai.
Tu dabojai mane mažą,
Kad aš nepargriūčiau,
Kur nors kad nesusižeisčiau
Ir vis sveika būčiau.
Kaip karvelis karveliuką
Su burna penėjai,
Motinėle, mano brangi,
Nes mane mylėjai.

Jei susirgdavau aš kada
Tu didžiau kentėjai,
Motinėle, tu del manęs
Tankiai skausmus liejai.

Daugel naktų tu del manęs
Akių nesudėjai,
Bet tu, brangi motinėle,
Vis mane mylėjai.

Motinėle už tą gerą
Kuom tau užmokėsiu!?
Savo širdį aš dėkingą
Tau po kojų dėsiu.

Kol tu gyva motinėle,
Aš tave godosiu,
Kaip numirsi, aš už tave
Melstis nenustosiu.

Liepos, 1917,
Kewanee, Ill.

* * *

ATSAKYMAS ANT PONIOS GUDIENĖS „PAKLAUSYKIT MOTERĖLĖS.“

Nei vienas negali pykti
Už rodos davimą,
Bet suvartoti negali
Kožną patarimą.

Viskas gerai ką Gudienė
Eilėse parašė,
Ir negerti moterėles
Prašyte net prašė.

Bet ar neperdaug Gudienė
Vyrams pataikauja?
Ir kaip kur nuo moterėlių
Perdaug reikalauja.

Atsiprašau, aš Gudienės
Čia nekritikuosiu,
Tiktai keletą nuomonių
Savųjų paduosiu.

Kalėdoti po kaiminkas
Kožna tur atprasti,
Ir naudingą namiej darbą
Visados gal rasti;

Bet linksma visados būti,
Tai ne kažna gali,
Jeigu spaudžia vargai, bėdos,
Juokai ein' į šalį.

O lietuvių šeimynose
Bėdų nepritrūksta,
Iš tūkstančio gyven' vienas
Kuriam nieks netrūksta.

Ir tų bėdų priskaitytum
Devynes galybes,
Kurias kenčia mūs tautiečiai
Ne dėl jų kaltybės.

Priežastis skurdo didžiausi:
Apšvietimo stoka,
Katrie yra apsišvietę,
Geriau gyvent moka.

Bet visiškai apšvietimas
Nepanaikin' skurdo,
Yra ir daugiau upriežasčių
Kurios vargan murdo.

Tai-gi vyrą vis bovyti,
Kaipo mažą vaiką,
Ir prieš jį vis tik šypsoti,
Tai būtų perpaika.

Moterei visokių dienų
Perleist prisieina,
Ar-gi gali vis šypsoti,
Kad vyras pareina?

Sakai, “vyras mus užlaiko...”
Tai tas neteisinga,
O kad buvai netekėjus
Juk buvai laiminga;

Mergina yr’ laimingesnė,
Nė kaip moteriškė
Kuri turi kokį ežį
Nelemtą vyriškį.

Kiek yr’ vyrų, kur moterį
Nelaimingą daro,
Pusė amžiaus nesulaukus
Į kapus nuvaro.

Jis įtraukęs ją į vargą
Už nieką ją turi,
Priežasčių po kampus ieško
Kreivai į ją žiūri.

Kitas yra ir nebiednas,
Namus pasistatęs,
Ir kaip tik su medžio piūkle
Pačią piaut papratęs.

Jei už centą jijė vaikui
Ką norint nupirktų,
Tai jau vyras tikrą peklą
Namuose privirtų.

Čia tris centus aš padėjau
Kur, sako, pražuvo?
Tu užmiršai, kad uždirbti
Sunkiai mano' buvo.

— Vaikui obolį nupirkau,
Mielas Jonai, tarė,
Bet jis vistiek per savaitę
Pačią už tai barė:

Tau nebrangūs tie trys centai,
Kad tik tau prapirkti,
Bet kad reiktų tau dirbtuvėj
Taip kaip man uždirbti,

Tad žinotumei kaip brangūs
Ir trys centai yra,
Gal taip daugiau neeikvotūm
Brangių centų vyro.

Taip jis ją visados piauna
Tai ne pirmą kartą,
O pati nabagė kenčia
Biauriau kaip pakarta.

Jeį sušneka kur su žmogus
Vyras im' šnairuoti,
Nieko blogo nepatyręs
Prisakymus duoti.

Aš nestoju už moteris;
Yra jų visokių,
Gerų, prastų, vidutinių,
Arba dar kitokių...

Visai yra netikusių
Nei motere būti,
Girtuoklių, apsileidėlių
Purve gal supūti.

Žinoma, jei tokia katram
Vyrėliui pakliūna,
Tai toks visą savo amžių
Nelaimingas būna.

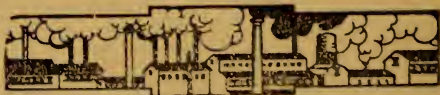
Bet moterų tokių mažai
Šią gadynę yra,
Moteris vis yra gera
Jei tur gerą vyrą.

Ant to yra vyro galva
Moterę valdyti,
Jeigu kur nors ji paklydo,
Gražiai pamokyti.

Juk visados minkšta širdis
Pas moterę yra,
Ir tikrai ji jo paklausys
Jei tur gerą vyrą.

Bet jau lyžintis prieš vyrą,
Tai neišsimoka,
Jeigu katra taip darytų,
Tai proto būt stoka.

Kovo 12, 1917,
Kewanee, Ill.

NAŠLAITĒ.

Našlaitē viena be namū,
Gyvenu tarpe svetimū,
Kaipo paukštelis be gūštos,
Gyvena vienas ant šakos.

Giria paukštelj nuramin,
Miela naktelē jī migdin,
O mane slegia liūdēsjs,
Nēra kas mane nuramys.

Paukštelis grūda kad paims
Nuo jo jau niekas neatims,
O man ir tā kašnī duonos,
Pavydai traukia iš burnos.

Paukštelis liūdnas tol skraidys,
Kol sau lizdelj sutaisys,
O man per amžius be namū
Reiks skursti tarpe svetimū.

Aplinkui visur tik juoda,
Linksmumo nieks nepriduoda
Ir širdj spaudžia, kaip akmuo,
Kur einu visur neramu.

Gerai kam laimē šypso vis,
O man gal niekad neprašvis
Jau taip per amžius reiks liūdēt,
Nuo svieta apkalbos kentēt.

Kaip niekis ant svieta skurstu,
Kiek spēkos leidžia vis krutu,
Ir tykiai kampelyj būnu,
Rodos, kad niekam nekliūnu;

Bet kur čia žmonės iškentės,
Liežuvius savo. kur padės,
Jeigu nekalto nenuplaks,
Patoliai, koliai jiems pakaks.

Kalba, malūnas tartum mal,
Ir su liežuviais kalte kal,
Nei patys jie nežino ką,
Ot bile kalba ir gana.

Jei kas gyventų ir šventai,
Apkalbės jį kaip bematai;
Pasaulėj negimė dar toks,
Kurs pagal visų dūdas šoks.

Liepos 17, 1917,
Kewanee, Ill.

KARĖ PASIBAIGĖ.

Pasauliui džiaugsmo nėra galo,
Kad karė jau pasibaigė,
Juk kožnas linksmintis privalo,
Kožno širdis tur būt smagi...

Visi tuštybes tik vajoja
Ir su barškučiais barškina,
Šaukia hura! ir rankoms ploja,
Su kuom kas turi skambina.

Bet ar prikels brolius iš kapų,
Kurie paguldė savo galvas?
Tūkstančiai krito kaipo lapų
Lavonų pūna pilnas kalvas!

Ar sulauks pačios savo vyrų,
Kurie žuvo karės laukuose?
Ar sulauks sesės mylimųjų,
Kurie jau ilsisi kapuose?!

O! nėra laimės, nėra džiaugsmo,
Bus daug dar ašarų karčių,
Daug plyš širdžių nuo baisaus skausmo,
Kurie nesulauks grįžtančių.

Vienur verks motinos sūnelių,
Kitur našlaičiai verks tėvų,
Dar kitur pačios savo vyrų,
Arba mylimos mylimų.

Jos vilko didžią vargų našta,
Ir laukė diena nuo dienos,
Ar neapšvies saulė jų krašto,
Po šitos karės kruvinos;

Bet štai nelaimē, jau negrižta
Mylimi iš karės laukų,
Bet nekurie linksminties drįsta,
Nors kiti verkia ant kapų.

Dar kiti griš be rankų-kojų,
Pačioj jaunystėj sužeisti,
Brangūs broliai mūsų artojų,
Kur kaip levai buvo tvirti.

Tai kur čia džiaugsmas, kur čia laimē
Matant šitokius reginius?
O dar pamąščius ima baimē,
Kaip dar po karės sviete bus!

Visur baisiausios ligos siaučia,
Ir skerdžia tūkstančius žmonių,
Delto širdis džiaugsmo nejaučia,
Ir nelinksminas tarp kitų.

Tas gal linksmintis, kurs be jausmo
Gyvena ant svieta ramus,
Toks nepažįsta širdžių skausmo,
Žiūr kur tik pasilinksminus.

Lapkričio 11, 1918,
Binghamton, N. Y.

LIBRARY OF CONGRESS

0 002 727 772 A ●